

Františkovo slovo

č.225

Eucharistie je shrnutím celého Ježíšova života

Eucharistie, kterou přijímáme, nám předává Boží smýšlení

Vyhnanec i po smrti. Nekrolog čínského biskupa Stefana Li Side

Kardinál Sarah: Svět i církev umírá, protože ubývají ti, kdo se klanějí Bohu

O Skutcích apoštolů - »setrvali v apoštolském učení, v bratrském společenství, v lámání chleba a v modlitbách«

Papež: Vstoupit do modlitby znamená vstoupit svým srdcem do Ježíšova Srdce

Laskavost je cit, který buduje církev

Italský misionář o represích v Číně: Církev se má stát státní institucí a kněží úředníky

výtah hlavních myšlenek z promluv papeže Františka a zpráv z Vatikánu. Plné znění naleznete na stránkách Radio Vaticana.

Eucharistie je shrnutím celého Ježíšova života

Drazí bratři a sestry!

Na dnešek připadá v Itálii a v dalších zemích slavnost Těla a Krve Kristovy, *Božího Těla*. Evangelium nám prezentuje zázrak s chleby (srov. *Lk 9,11-17*), který se udál na březích Galilejského jezera. Ježíš promlouvá k tisícům lidí, koná zázraky. Když se schylovalo k večeru, přistoupili učedníci k Pánu a řekli: »Rozpusť lid. Ať jdou do okolních vesnic a dvorců, aby si tam našli nocleh a něco k jídlu« (v.12). Učedníci byli také unavení. Byli totiž na opuštěném místě, a lidé museli jít daleko, aby si koupili jídlo. Ježíš to vidí a odpovídá: »Vy jim dejte jíst« (v.13). Tato slova vyvolají mezi učedníky údiv. Nechápu, možná se také zlobí, když odpovídají: »Nemáme víc než pět chlebů a dvě ryby, ledaže bychom šli a nakoupili jídla pro všechny tyto lidi« (*tamt.*).

Ježíš však svoje učedníky vybízí ke skutečné konverzi z logiky „každý pro sebe“ na logiku sdílení, počínaje tím málem, co Prozřetelnost dává k dispozici. A hned ukazuje, že má jasno v tom, co chce udělat. Říká jim: »Rozsadte je ve skupinách asi po padesáti« (v.14). Potom vezme do rukou pět chlebů a dvě ryby, obrátí se k nebeskému Otci a pronáší modlitbu požehnání. Potom začne lámat chleby, dělit ryby a dávat učedníkům, kteří je předkládají zástupům. A jídla se nepřestalo dostávat, dokud se všichni dosyta nenajedli.

Tento velmi důležitý zázrak, který popisují všichni evangelisté, vyjevuje Mesiášovu moc a současně Jeho soucit. Ježíš má s lidmi soucit. Tento zázrak je nejenom jedním z velkých znamení Ježíšova veřejného života, ale předjímá také to, co bude na konci památkou Jeho oběti, tedy eucharistii, svátost Jeho Těla a Krve, darovaných ke spáse světa.

Eucharistie je shrnutím celého Ježíšova života, který byl jediným úkonem lásky k Otci a k bratrům. Také tam, jakož i v zázraku rozmnožení chlebů, bere Ježíš do svých rukou chléb, pronáší k Otci modlitbu požehnání, láme chléb a dává učedníkům, a totéž činí s kalichem vína. Avšak v oné chvíli, v předvečer svého Umučení, chce tímto gestem zanechat Závěť nové a věčné Smlouvy, trvalou památku Paschy svojí smrti a svého vzkříšení. Slavnost *Božího Těla* nás každoročně zve, abychom znovu žasli a radovali se nad tímto podivuhodným Pánovým darem, kterým je eucharistie. Přijměme jej s vděčností, nikoli pasivně a zvykově. Nesmíme si na eucharistii zvyknout a přijímat ze zvyku. Nikoli, pokaždé když přistupujeme k eucharistii, musíme skutečně obnovit svoje „amen“, s nímž přijímáme Kristovo Tělo. Když nám kněz říká: „Tělo Kristovo“, my odpovídáme „amen“, ale ať toto „amen“ vychází ze srdce přesvědčeného. Ježíš je to, živý Ježíš, který mne zachránil a přichází mi dát sílu k životu. Ježíš, živý Ježíš. Nesmíme si zvyknout; pokaždé jako by šlo o první sv. přijímání.

Výrazem eucharistické víry svatého Božího lidu jsou procesí s Nejsvětější svátostí, konaná na tuto slavnost především v katolické církvi. I já dnes večer, v římské čtvrti Casal Bertone, budu sloužit mši, po níž bude následovat procesí. Všechny zvu k účasti, i k té duchovní prostřednictvím rozhlasu a televize. Madona ať nám pomáhá následovat s vírou a láskou Ježíše, kterému se klaníme v eucharistii.

Homilie

23.6.2019

Eucharistie, kterou přijímáme, nám předává Boží smýšlení

Boží slovo nám dnes pomáhá znovu objevit dvě prostá slovesa, která jsou podstatná pro každodenní život: *řici a dáti*.

Řici. V prvním čtení říká Melchizedech: »*Požehnan* bud' Abrahám od nejvyššího Boha, který stvořil nebe i zemi« (*Gen 14,19-20*). Melchizedechova *řeč* je *požehnaním*. Dobrořečí (žehná) Abrahámovi, ve kterém budou požehnány všechny rodiny země (srov. *Gen 12,3; Gal 3,8*). Všechno začíná požehnaním: dobrá slova rodí dobré dějiny. Totéž se děje v evangeliu. Ježíš před rozmnožením žehná chleby: »vzal těch pět chlebů, vzhlédl k nebi a požehnal je, lámal a dával svým učedníkům« (*Lk 9,16*). Požehnaní dělá z pěti chlebů pokrm pro zástupy a dává vytrysknout proudu dobra.

Proč dělá požehnaní dobře? Proměňuje totiž slovo na dar. Dobrořečením (požehnaním) se nedělá něco sobě, nýbrž druhým. Požehnat neznamena říci hezká, příležitostná slova, nýbrž říci dobro, mluvit

s láskou. Tak učinil Melchizedech, který spontánně promluvil o Abrahámovi, aniž by mu Abrahám něco řekl či učinil. Tak si počínal Ježíš, který ukázal význam požehnání rozdávaním chlebě zdarma. Kolikrát jen se i nám dostalo požehnání v kostele nebo doma, kolikrát jen se nám dostalo slov, která nám udělala dobře, nebo znamení kříže na čelo... Byli jsme požehnáni dnem křtu a jsme žehnáni na konci každé mše. Eucharistie je školou žehnání. Bůh žehná nám, svým milovaným dítětem, a tak nás pobízí jít dál. A my velebíme Boha ve shromážděních (srov. Žl 68,27), nacházíme chuť chvály, která osvobozuje a uzdravuje srdce. Přicházíme na mši s jistotou, že nám žehná Pán, a odcházíme, abychom žehnali a byli ve světě přívodem dobra.

Je důležité, abychom také my pastýři nezapomínali žehnat Božímu lidu. Drazí kněží, nemějte strach žehnat, žehnat Božímu lidu. Pán touží žehnat svému lidu a rád nám dává pocítit svoji náklonnost. A jedině jako požehnaní můžeme žehnat druhým tímtež pomazáním lásky. Je však smutné vidět s jakou snadností se dnes koná opak, když se zlořečí, opovrhuje a haní. Stržení ukvapeností, se neovládáme a dštíme zlobu na všechno a na všechny. Často je silnější bohužel ten, kdo křičí více, a kdo je více rozzloben, působí dojmem, že má pravdu a dává se mu za pravdu. Nenechme se nakazit arogancí, nenechme se prostoupit hořkostí my, kdo jíme *chléb, který má v sobě všechnu líbeznost*. Boží lid miluje chvály, nežije z hořekování; byl učiněn pro žehnání, nikoli pro bédování. Před eucharistií - Ježíšem, jenž se učinil chlebem - před tímto skromným chlebem, který obsahuje *celek církve*, se učme žehnat to, co máme, chválit Boha, dobrořečit, neproklínat svoji minulost a obdarovávat druhé dobrořečením.

Druhým slovesem je *dáti*. Po „řeči“ následuje „dávání“, jako Abrahám, který - požehnan Melchizedechem, »mu *dal* desátek ze všeho« (Gen 14,20). Jako Ježíš, který poté, co požehnal, *dával* chléb, aby byl rozdávan, a vyjevil tak ten nejkrásnější význam chleba, který není jenom spotřebním produktem, nýbrž prostředkem sdílení. V epizodě o rozmnožení chlebě se totiž kupodivu nikdy nemluví o rozmnožení. Naopak, jsou užita slovesa »lámat, dávat a předkládat« (srov. Lk 9,16). Důraz totiž nespočívá na rozmnožení, nýbrž na dávání. To je důležité. Ježíš totiž nekouzlí, neproměňuje pět chlebě v pět tisíc chlebě, aby potom řekl: „Teď rozdávejte“. Nikoli, Ježíš se modlí, požehná pět chlebě, začne je lámat a důvěřuje Otci. Oněch pět chlebě se nespotřebuje, což není kouzlo, nýbrž důvěra v Boha a v Jeho prozřetelnost.

Ve světě existuje stálá snaha zvětšovat zisky, tržbu.. Ano, ale s jakým cílem? Dát anebo mít? Rozdat nebo hromadit? Evangelní „ekonomie“ rozmnožuje sdílením, nasycuje rozdávaním, neuspokojuje nenasytnost některých, nýbrž dává život světu (Jan 6,33). Nikoli *mít*, ale *dát* je Ježíšovo sloveso.

Rezolutní je žádost, s níž se obrací na učedníky: »Vy jim *dejte jíst*« (Lk 9,13). Zkusme si představit, o čem asi přemýšleli učedníci: „Nemáme chléb pro sebe a máme dávat druhým? Proč jim my máme dát najíst, když sami přišli, aby slyšeli našeho Mistra? Pokud si s sebou nevzali nic k jídlu, ať se vrátí domů, je to jejich problém, anebo ať nám dají peníze, a my nakoupíme.“ Nejsou to myšlenky docela pomýlené, ale Ježíš takto nesmýšlí, neslyší tyto důvody a říká: *Vy sami jim dejte jíst*. To co máme, přináší plody, když to rozdáme. Tak to chce Ježíš, a nezáleží, zda je toho málo nebo mnoho. Pán činí veliké věci s naším málem, jakým bylo oněch pět chlebě. Nekoná zázraky okázalými činy, kouzelným zaklínadlem, nýbrž obyčejnými věcmi. Všemohoucnost Boha je pokorná, tvořená pouze láskou. Láska činí veliké věci s maličkostmi. Učí nás tomu eucharistie. Bůh je obsažen v kousku chleba. Jednoduchost a podstata lámaného a dávaného Chleba, eucharistie, kterou přijímáme, nám předává Boží smýšlení. A vede nás, abychom se sami dávali druhým. Je protilekem na argumentaci typu „je mi líto, ale to se mne netýká“ anebo „nemám čas, nemohu, nezáleží to na mně“.

V našem městě hladovějícím po lásce a péči, chátrajícím a zanedbaném, kde je tolik osamocených starých lidí, rodin, jež se ocitly v těžkostech, mladých, kteří stěží vydělají na chléb a živí nějaká přání, praví Pán: „Ty sám jim dej najíst“. A můžeš odpovědět: „Mám málo, nejsem toho schopen.“ Není to pravda. Tvoje málo je pro Ježíše dost, pokud si to nenecháš pro sebe a dáš v sázku. Také ty se dej všanc. A nejsi sám: máš eucharistii, Chléb na cestu, Ježíšův chléb. Také dnes se budeme sytit Jeho darovaným Tělem. Přijmeme-li Jej srdcem, uvolní v nás sílu lásky: pocítíme, že jsme žehnáni a milováni a budeme chtít žehnat a milovat, počínaje odtud, naším městem a ulicemi, jimiž dnes projdeme. Pán půjde po našich ulicích, bude *dobrořečit, žehnat náma dávat* odvahu. A žádá i po nás, abychom byli požehnaním a darem.

Vyhnanec i po smrti. Nekrolog čínského biskupa Stefana Li Side

Vatikán/ Čína. Svatý stolec dnes publikoval nekrolog čínského biskupa Stefana Li Side z diecéze Tianjin (Tchien-ťin). Tento biskup podzemní církve, který by v říjnu dovršil 93 let, zemřel 8. června. Pro svou věrnost Petrovu nástupci strávil téměř celý svůj kněžský život ve vězení, na nucených pracích a v internaci. Oficiální vlastenecké sdružení čínských katolíků, do něhož odmítal vstoupit, nedovolilo vystavit rakev s tělem zemřelého biskupa v místní katedrále, uspořádat veřejný pohřeb a nesměl být dokonce ani pohřben na katolickém hřbitově. Povoleny byly pouze modlitby ze zemřelého v kostelech celé diecéze. Přinášíme plné znění oficiálního vatikánského nekrologu:

Na svatodušní vigílii 8. června 2019 v 11 hodin pokojně zemřel ve věku 93 let J. E. mons. Stefan Li Side, biskup diecéze Tianjin (Tchien-ťin) v Kontinentální Číně. Po mnoho let trpěl chronickou nemocí a v posledních dnech byl hospitalizován v nemocnici v Jixian (Ťi-sien).

Biskup se narodil 2. října 1926 v Zunhua (Cun-chua) v provincii Hebei (Che-pej), v rodině s dlouhou katolickou tradicí. Již od dětství pociťoval povolání zcela se zasvětit Pánu a v roce 1940 vstoupil do místního nižšího semináře. V roce 1945 přešel do nižšího semináře v Tianjin (Tchien-ťin) a v roce 1949 pokračoval ve vyšším semináři ve Wen Sheng (Wen Šeng) v Pekingu. 10. července 1955 byl vysvěcen na kněze v diecézi Tianjin (Tchien-ťin).

V obtížném kontextu padesátých let byl v roce 1958 zatčen. Propuštěn byl v roce 1962. O rok později byl zatčen znovu a odsouzen k nuceným pracím až do roku 1980. Po návratu do pastorační služby byl v katedrále sv. Josefa 15. června 1982 vysvěcen na biskupa Tianjinu (Tchien-ťinu), nebyl však uznán vládou.

V roce 1989 byl uvězněn po třetí, až do roku 1991. V roce 1992 jej státní orgány přinutily k domácímu vězení v zapadlé horské vesnici Liang Zhuang Zi (Liang Čuang C'), v oblasti Jixian (Ťi-sien), 60 km od Tianjin (Tchien-ťin), kde setrval až do své smrti, s povolením vzdálit se pouze do nemocnice. Navzdory exilu a oddálení věřící přicházeli vždy za svým biskupem v hojném počtu. Biskup Li Side zásadově hájil principy katolické církve a dosvědčoval Kristovo evangelium, heroicky zachováváje společenství s Petrovým nástupcem.

Mons. Stefan Li Side byl velmi milován a vždy zůstával oporou pro kněze a věřící laiky. Byl velkým mariánským ctitelem, věnoval velkou pozornost evangelizaci a misijnímu poslání církve. Pečoval o kněžská povolání a v roce 1994 založil Kongregaci sester Nejsvětějšího srdce Ježíšova a Neposkvrněného srdce Mariina. Konkrétní pastorační pozornost projevoval také vůči nejpotřebnějším lidem.

Jako muž modlitby, zcela zasvěcený službě Bohu, žil mons. Li Side v chudobě a hluboké pokoře. Povzbuzoval vždy věřící k dodržování státních zákonů a pomáhání chudým. V bolestných útrapách nejružnějšího druhu, jež poznamenaly jeho dlouhý život, nikdy nenaříkal, nýbrž všechno přijímal jako Pánovu vůli.

Zádušní mše, projevy soustrasti a smuteční obřady proběhly v márnici v okrese Jizhou (Ťi-čou) a nikoli v katedrále sv. Josefa v Tianjin (Tchien-ťin). Jeho tělesné ostatky odpočívají v okrese Jizhou (Ťi-čou). Diecéze Tianjin (Tchien-ťin) dnes čítá zhruba 60 tisíc věřících, kterým slouží 65 kněží a dvě ženské řeholní kongregace se sedmdesátkou sester.

Kardinál Sarah: Svět i církve umírá, protože ubývají ti, kdo se klanějí Bohu

Paříž. „Západní svět skomírá, protože se zdráhá přijmout Boží milosrdenství,“ konstatoval kardinál Robert Sarah na konferenci v pařížském kostele sv. Františka Xaverského těsně poté, co navštívil požárem zpustošenou katedrálu Notre Dame.

„Západ spásu nechce, protože si ji chce vykonstruovat. Hodnoty, které prosazuje OSN jako základní, jsou postaveny na odmítání Boha. Zde spatřuji paralelu s bohatým mládencem z evangelia“ – řekl dále

prefekt Kongregace pro bohoslužbu a svátosti. „Bůh hleděl na Západ s láskou, protože konal divy. Pozval jej dál, ale Západ se vrátil zpět. Upřednostňuje bohatství, za které by mohl být vděčný pouze sobě. Velké západní katedrály byly postaveny lidmi, kteří měli velkou víru i pokoru a byli šťastní, že jsou Božími dětmi. Proto jsou katedrály písněmi radosti, hymny Boží slávy, vytesané do kamene a vtištěné do vitráží. Vytvořily je děti, které se klanějí nebeskému Otci! Všichni s nadšením tesali do kamene výraz svojí víry a lásky k Bohu, a nikoli pro slávu vlastního jména. Účelem jejich umělecké tvorby bylo oslavit a chválit Boha. Moderní západní člověk je příliš smutný, než aby mohl realizovat podobná umělecká díla,“ řekl vatikánský kardinál s narážkou na hlasy, které po požáru pařížské katedrály volaly po vybudování zcela nového chrámu.

„Mnozí tak mluvili ještě před vypuknutím požáru – pokračoval kardinál Sarah. Nynější stavba prý už splnila svůj účel, vybudujme něco nového. A podobně mluví o katolické církvi. Říkají, že církev už není věrohodná, není o ní slyšet v médiích. Je otřesená skandály pedofilie a homosexuality v duchovenstvu. Je potřeba ji nahradit, vytvořit znovu. Evangelní morálka je prý příliš náročná, usnadněme ji! Rozřeďme ji relativismem a laxismem. Zajímejme se především o sociální otázky. Katolické učení se do médií nehodí, pozměňme ho a přijmeme globalistickou etiku OSN a genderovou ideologii. Učiňme tedy z církve lidskou a horizontální společnost, která bude mediálnější a lidovější!

Drazí přátelé – řekl guinejský kardinál – taková církev nikoho nezajímá. Světu je k ničemu církev, která nenabízí nic jiného než odlesk svého vlastního image! Církev je totiž zajímavá pouze proto, že nám zprostředkovává setkání s Ježíšem. Je legitimní pouze tím, že vyjevuje Boha. Bude-li církev zavalena lidskými strukturami, zatemní Boží světlo, které z ní vyzařuje. Církev by měla být jako katedrála a neustále směřovat náš pohled k Bohu, jako věžička ukazující k nebi.

Kardinál Sarah vybídl k rekonstrukci katedrály Notre Dame. „Musíme ji však obnovit přesně tak, jak byla. Není třeba vynalézat novou církev. Potřebujeme obrácení, aby církev mohla opět zazářit a být znovu katedrálou, která pěje Boží slávu a přivádí lidi k Bohu. Co je tedy prvním krokem? Řeknu to bez okolků. Chceme-li rekonstruovat církev, musíme pokleknout. Chceš zrekonstruovat tuto krásnou katedrálu, kterou je katolická církev? Poklekní! Katedrála je především místem, kde lidé pokleknou před Bohem přítomným v Nejsvětější svátosti. Nejnaléhavější úkol, před kterým stojíme, je obnovení smyslu pro adoraci! Ztráta smyslu pro klanění se Bohu je zdrojem veškerých požárů a krizí, jež otrásají světem i církví. Je zapotřebí těch, kdo se klanějí Bohu. Svět i církev umírají, protože ubývají ti, kdo se klanějí Bohu. Církev je vyprahlá, protože se nedostává těch, kteří tiší Její žízeň,“ prohlásil kardinál Robert Sarah v [přednášce](#), kterou měl koncem května (25.5.) v pařížském kostele sv. Františka Xaverského.

Generální audience

26.6.2019

O Skutcích apoštolů - »setrvávali v apoštolském učení, v bratrském společenství, v lámání chleba a v modlitbách«

Drazí bratři a sestry, dobrý den!

Plodem Letnic, seslání moci *Božího Ducha na první křesťanskou obec*, byla skutečnost, že mnoho lidí pocítilo, že jim do srdce pronikla radostná zvěst – *kerygma* – spásy v Kristu, svobodně k Němu přilnuli, obrátili se, obdrželi křest v Jeho jménu a přijali dar Ducha svatého. Přibližně tři tisíce bylo těch, kdo se stali součástí tohoto bratrství, které tvoří *habitat* věřících a církevní kvas evangelizace. Vřelost víry těchto bratří a sester v Kristu činí jejich život *dějištěm Božího působení*, jež se projevuje divy a znamením prostřednictvím apoštolů. Mimořádné se stává *řádným* a *všednost se stává prostorem zjevení živého Krista*.

Vypráví o tom evangelista Lukáš, který nám představuje *Jeruzalémskou církev jako paradigma každé křesťanské obce*, jako ikonu bratrství, která přitahuje; netřeba ji mýtizovat, ale ani minimalizovat. Vyprávění *Skutků* nám umožňuje nahlédnout mezi stěny onoho *domus*, kde se shromažďovali první křesťané jako *Boží rodina*, do prostoru *koinonie*, tedy společenství lásky bratří a sester v Kristu. Je patrné, že jejich život má konkrétní podobu: »setrvávali v apoštolském učení, v bratrském společenství, v lámání chleba a v modlitbách« (*Sk 2,42*). Křesťané ustavičně poslouchají *didaché* čili apoštolské učení; pěstují vysoce kvalitní meziosobní vztahy také sdílením duchovních i materiálních dober; konají památku Páně „*lámáním chleba*“, tedy eucharistii, a vedou dialog s Bohem v *modlitbě*. Takové jsou postoje křesťanů, to jsou čtyři rysy dobrého křesťana.

Narozdíl od lidské společnosti, kde se tíhne k pěstování vlastních zájmů nehledě na druhé nebo dokonce na jejich úkor, obec věřících vyhošťuje individualismus ve prospěch sdílení a solidarity. V duši křesťana není místo pro sobectví. Je-li tvoje srdce sobecké, nejsi křesťan, nýbrž světák, který hledá svoje výhody a svůj zisk. Lukáš nám říká, že věřící byli *svorní* (srov. Sk 2,44). Svornost a jednota jsou jejich stylem, jsou si blízcí, navzájem o sebe pečují, neočerňují se, pomáhají si a jsou si nablízku.

Křestní milost tudíž zjevuje vnitřní spojení mezi bratry v Kristu, povoláními *sdílet se*, vciťovat se do druhých a dělit se s každým, »jak kdo potřebuje« (Sk 2,45), tedy velkodušnost, almužna, péče o druhé, navštěvování nemocných a těch, kdo jsou v nouzi a potřebují útěchu.

A toto bratrství, právě proto, že jde cestou společenství a pozornosti k potřebným, toto bratrství, které je církví, může žít *pravým a autentickým liturgickým životem*. Lukáš praví: »Každý den zůstávali svorně v chrámu, po domech lámali chléb a jedli pokrm v radosti a s upřímností srdce, chválili Boha a těšili se všeobecné oblibě« (Sk 2,46-47).

Nakonec nám vyprávění *Skutků* připomíná, že Pán je zárukou růstu společenství (srov. Sk 2,47). Vytrvalost věřících v ryzí smlouvě s Bohem a s bratry se stává přitažlivou silou, která fascinuje a mnohé získává (srov. *Evangelii gaudium*, 14). V každé době žije věřící společenství díky tomuto principu.

Prosme Ducha svatého, aby z našich společenství učinil místa, kde se přijímá a praktikuje nový život, skutky solidarity a společenství; místa, kde liturgie je setkání s Bohem, vytvářející společenství bratří a sester; místa, která jsou dveřmi otevřenými nebeskému Jeruzalému.

28.6.19

Papež: Vstoupit do modlitby znamená vstoupit svým srdcem do Ježíšova Srdce

Vatikán. Svatý otec přijal vedení a delegáty Celosvětové sítě modlitby s papežem. Pod dřívějším názvem Apoštolát modlitby ji založil v roce 1844 francouzský jezuita Xavier Gautrelet, a připomíná si tedy 175. výročí svého trvání. Šest tisíc příznivců této modlitební iniciativy z různých částí světa přijal papež František ve vatikánské aule Pavla VI. v den liturgické slavnosti Nejsvětějšího Srdce Ježíšova. Jmenem všech Svatého otce pozdravil o. Frédéric Fornos SI, nynější ředitel. Členství je prosté a spočívá v konkretizaci modlitby na úmysl, který předem pro každý měsíc v roce navrhuje Petrův nástupce.

Na dnešním setkání s papežem vystoupilo šest zástupců této sítě (Tchaj-wan, Francie, Argentina, Etiopie, Guatemaly a Portugalska), kteří představili, jak tato iniciativa funguje v jejich vlasti. Na ně pak navázal papež František:

„Je krásné připomenout si v den slavnosti Nejsvětějšího Srdce Ježíšova základ našeho poslání. Je to poslání soucitu se světem, a mohli bychom říci, že je to »pouť srdce« či modlitební průvodce, který proměňuje životy lidí. Kristovo Srdce je natolik velké, že si přeje zahrnout do revoluce něhy všechny. Blížkost Pánova Srdce vybízí naše srdce k laskavému sblížení s bratrem a umožňuje soucítit se světem. Jsme povoláni být svědky a posly Božího milosrdenství, abychom světu nabídli světlou vyhlídku tam, kde jsou temnoty, naději tam, kde je zoufalství, a spásu tam, kde se rozšířil hřích. Vstoupit do modlitby znamená vstoupit svým srdcem do Ježíšova Srdce, pohroužit se do toho, co Ježíš cítí, do Jeho soucitu a také do svého vlastního srdce, abych jej změnil.“

Papež František mluvil o nezbytnosti učit děti modlitbě, protože „děti dosahují Ježíšova Srdce okamžitě. Ježíš je má rád. A stejně tak učit i mládež modlitbě, která je velkou cestou života vedoucí stále vpřed. V této souvislosti zmínil Petrův nástupce také potřebu komunikace mezi prarodiči a vnuky, protože v Celosvětové síti modliteb se setkávají různé generace, a mladí se od starých mohou naučit usuzovat srdcem. Je třeba rozvíjet schopnost úsudku srdce.

„Někdo by mohl říci: Ale otče, usuzuje se přece hlavou. Nikoli, to není pravda. Usuzuje hlava, ale srdcem. To je schopnost, kterou je třeba rozvíjet. Schopnost usuzovat srdcem spolu se zkušenostmi starých učí přímlyvné modlitbě. A v přímlyvné je velikost modlitby. Přímlyvnat se za toho či onoho je to, co činí Ježíš v nebi, protože Bible říká, že Ježíš se za nás přímlyvná u Otce. Je naším přímlyvnem, a my

máme Ježíše napodobovat, být přímluvci. Boží velikáni a velikánky byli v dějinách vždycky přímluvci jako je přímluvcem Ježíš."

S poukazem na digitální kontext komunikace papež dále řekl, že je nezbytné, aby se církve ve svém poslání přizpůsobila době a používala moderní prostředky, které dává k dispozici technika. Je třeba vstoupit do nových areopágů a hlásat tam Boží milosrdenství a dobrotu.

„Je však třeba mít se na pozoru, sloužit si těmito prostředky, zejména internetem, aniž bychom se sami stali jejich sluhy. Je třeba vyvarovat se toho, abychom se stali úlovkem této sítě, namísto toho abychom »lovili ryby«, to znamená duše, a přiváděli je k Pánu."

Závěrem papež zdůraznil, že je jádrem poslání nejenom Apoštolátu modlitby či Celosvětové sítě modliteb, nýbrž celé církve je modlitba: „Můžeme dělat spoustu věcí, ale nikdy ne bez modlitby."

„Moc děkuji vám všem a chtěl bych také poděkovat Tovaryšstvu Ježíšovu. Někdy se má za to, že jezuité jsou intelektuálové, myslitelé, avšak tuto iniciativu modlitby vytvořili právě jezuité. Jezuité jsou muži, kteří se modlí."

Setkání s papežem Františkem vyvrcholilo jeho výzvou ke společnému ztišení a modlitbou za červencové úmysly apoštolátu modlitby.

Angelus

29.6.2019

Laskavost je cit, který buduje církev

Drazí bratři a sestry, dobrý den!

Svatí Petr a Pavel, které dnes slavíme, jsou na ikonách často znázorněni, jak podepírají budovu církve. To nám připomíná dnešní evangelium, ve kterém Ježíš říká Petrovi: »Ty jsi Petr – Skála – a na té skále zbuduji svou církev« (Mt 16,18). V této pasáži Ježíš poprvé pronáší slovo „církev". Avšak spíše než nad tímto podstatným jménem chtěl bych vybídnout k zamyšlení nad přivlastňovacím zájmemem *svou* čili *moji* církev. Ježíš nemluví o církvi jako o zevnějšku, nýbrž vyjadřuje velkou lásku, kterou chová ke *svojí* církvi. Je nakloněn církvi, nám. Svátý Pavel píše: »Kristus miloval církev a vydal sám sebe za ni« (Ef 5,25), to znamená, jak vysvětluje apoštol, že Ježíš miluje církev jako *svoji nevěstu*. Pro Pána nejsme skupinou věřících nebo náboženskou organizací, jsme Jeho nevěstou. Hledí na *svoji* církev laskavě a miluje ji s absolutní věrností, třebaže hřešíme a zrazujeme. Říká nám dnes, stejně jako oněhdy Petrovi: „*moje* církev", *vy jste moje* církev.

A můžeme to zopakovat i my: *moje* církev. Říkáme to ve smyslu nikoli výlučného přivlastnění, nýbrž inkluzivní lásky. Nikoli proto, abychom se odlišili od druhých, nýbrž osvojili si krásu přebývání s nimi, neboť Ježíš nás chce sjednocené a otevřené. Církev totiž není „*moje*" v tom smyslu, že by korespondovala s mým já, s mými choutkami, nýbrž proto, že ji zahrnují *svojí* sympatií. Je *moje*, protože o ni pečují a jako apoštolové na ikoně ji také *podepírám*. Jak? *Bratrskou láskou*. *Svojí* bratrskou láskou můžeme promlouvat o své církvi.

Na jiné ikoně jsou svatý Petr a Pavel znázorněni, jak se spolu objímají. Velice se od sebe lišili. Jeden byl rybář a druhý farizeus, a stejně tak se lišili životními zkušenostmi, svými způsoby jednání a svojí vnímavostí. Nechyběly mezi nimi názorové rozepře a otevřené diskuse (srov. Gal 2,11). To co je spojovalo, bylo však nekonečně větší: Ježíš byl Pánem jich obou, společně říkali „*můj* Pán" a Ten, který říká „*moje* církev". Bratři ve víře nás vybízejí, abychom znovu objevili radost být bratry a sestry v církvi. V této slavnosti, která pojí dva tak odlišné apoštoly, by bylo krásné, kdyby každý z nás řekl: „Děkuji, Pane, za toho člověka, který je jiný než já a je darem pro mou církev." Naše odlišnosti nás obohacují, sbratřují. Je prospěšné cenit si kvalit druhých, uznávat dary druhých bez potměšilsti a závisti. Nepřejícnost působí v nitru hořkost, je jako ocet vylitý do srdce. Kdo je nepřejícný, má roztrpčený pohled. Při setkání s někým takovým se nabízí otázka: co jsi dnes snídal? Kávu s mlékem nebo ocet? Nepřejícnost je trpká. Ztrpčuje život. Jak krásné je naopak vědět, že si vzájemně patříme, protože sdílíme tutéž víru, tutéž lásku, tutéž naději a téhož Pána. Patříme jedni druhým, a je skvostné říkat *naše* církev! Bratrství.

Ježíš na konci evangelia říká Petrovi: »Pas *moje* ovce« (Jan 21,17). Mluví o nás a říká *moje* ovce se

stejnou laskavostí, s jakou říkal *moje církev*. S jakou láskou a něhou nás Ježíš má rád! Považuje nás za své. To je cit, který buduje církev. Na přimluvu apoštolů prosme dnes o milost milovat svoji církev. Prosme o oči, které v ní umí vidět *bratry a sestry*, o srdce, které umí přijímat druhé onou něžnou láskou, kterou Ježíš chová k nám. A prosme o sílu modlit se za ty, kdo nesmýšlejí jako my: modlit se a mít rád, nepomlouvat, ani za zády. Nikdy nepomlouvat, modlit se a milovat. Madona, která vnášela svornost mezi apoštoly a modlila se s nimi (srov. Sk 1,14), ať nás opatruje v církvi jako bratry a sestry

2.7.2019

Italský misionář o represích v Číně: Církev se má stát státní institucí a kněží úředníky

Vatikán/ Čína. Vatikánské směrnice pro čínské duchovenstvo jsou krok správným směrem, avšak příliš optimistický – domnívá se P. Sergio Ticozzi, misionář z Papežského institutu zahraničních misí, působící přes 40 let v Číně. Svatý stolec vysvětlil, co mají udělat kněží, po nichž vláda žádá formální registraci a zároveň podpis deklarace, která nerespektuje katolickou víru, protože mluví o „nezávislosti, autonomii a samosprávě čínské církve“.

Pozitivní rys spatřuje italský misionář v tom, že vatikánský dokument ukazuje cestu mnoha kněžím, prožívajícím vážná dilemata. Je důležité, že Svatý stolec požaduje respekt k jejich svědomí. Jak zdůrazňuje P. Ticozzi, je však nutné lépe si uvědomit, jak závažné jsou restriktce, které komunistický režim na církve klade. Jde mimo jiné o zákaz, v některých provinciích již zavedený, pouštět nezletilé do kostelů. Nebezpečná je také manipulace katolického učení k politickým cílům. Úmysly čínské administrativy neponechávají žádný prostor pro pochybnosti. Cílem je zredukovat církve na státní instituci a duchovním přidělit roli úředníků, píše otec Ticozzi, který v minulosti pracoval ve vatikánské Komisi pro církve v Číně, ustanovené papežem Benediktem XVI.

Italský misionář vyjádřil také uspokojení nad tím, že díky nedávným vatikánským směrnicím se čínští katolíci mohli něco dozvědět o vatikánsko-čínské smlouvě, uzavřené v minulém roce, jejíž obsah nadále zůstává utajený. Nyní je zřejmé, že komunistická vláda se zavázala k respektování katolického učení, píše italský misionář v Číně, otec Sergio Ticozzi.